

וזמות פניהם פניהם אדים. וחרקע זהה שהתרבע, כל הגונים פולמים בו. ארבעה גונים נראים בו חוקרים באربع ארבע. בא רבעה חוקרים רשיימים אורות עליזים ומחותנים. כשנפרדים הגונים של אותם ארבע, עליזים שניים עשר. גון ירק. גון אדם. גון לבן. גון ספר שנקלו מפל הגונים. זהו שפטוב (יחזקאל א) במרהה הקשת אשר היה בענן ביום הגשם בן מראה הנגעה סביר הוא מראה דימות כבודה. מראה של כל הגונים, וכן את קשתי נתתי בענן.

מה זה קשתי? כמו שנאמר ביווסף, שפטוב (בראשית ט) ותשב באיתן קשטו, משום שישוף נקרא צדיק. וכן נקרא קשטו, וזה ברית של הקשת שנקלה בצדיק, שהברית זה עם זה נאה. ומשם שנות היה צדיק, הברית שלו קשטו.

ויפנו, מה זה ויפנו? האירו בחמדת הכל, כמו שנאמר (תהלים יט) הנחמדים מזhab ומפו רב ומתויקים. הוואר באור עליון בשומר הברית. וכן זה הקשת נקראה הצדיק. ועל זה הקשת נקראה ברית, פוליל זה בזה.

�הר נ cedar עליון המראה של כל המראות, מראה במרה טמוניים (נ"א טמרא) הגונים הטמוניים. הגונים שלא התגלו. ואין רשות להסתכל בעין בקשת לשנראית בעולם, שלא יתראה קלון בשכינה. וכן גויה הקשת הוא מראה מוץק קשור במרה כבודה העליון שלא להסתכל.

ובין הארץ ראות הקשת הזה, ברית קדושה, התקינה בקיום. ועל זה והיתה לאוות ברית בין אללים וגוי. זה

כלילן ביה. ובגין לכך כתיב זמות פניהם פניהם אדים.

והאי רקיע דarterבע כלחו גונין כלילן ביה, ארבע גונין אתחין ביה גליפין באربع ארבע. באربع גליפין רשיימין טהירין עלאיין וחתאין. כד מתפרשאן גונין דאנון ארבע סלקין טריסר. גון ירק. גון סומק. גון חווור. גון ספר דאתכלילו מכל גונין. הרא הוא דכתיב, (יחזקאל א) במרהה הקשת אשר יהי בענן ביום הגשם בן מראה הנגעה סביר הוא מראה דמות כבוד יי. חיזו דגונין דכללא. ובגין לכך את קשטי נתתי בענן.

מאי קשטי, ומה דאתמר ב יוסף דכתיב, (בראשית ט) ותשב באיתן קשטו. בגין דיוסף צדיק אקרי, ובגין לכך קשטו דא ברית דקשת דאתכליל בצדיק, ברית דא ברא אתאחד. בגין דنم הוה צדיק, קיימא דיליה קשטו.

ויפנו. Mai ויפנו, אנהירו בחרמידו דכללא. **פה מה דאת אמר (תהלים יט) הנחמדים מזhab ומפו רב ומתויקים. אנהירו בנהירו עלאה כד נטר ברית. ובגין לכך אקרי יוסף הצדיק. על דא אקרי הקשת ברית, קליל דא ברא.**

והרא יקראי עלאה חיזו דכל חזו בחריזו טמירים (נ"א טמרא) גונין טמירים. גונין דלא אתכלין. ולית רשו לאסתכל לא בעינא בקשת כדר אתחזי בעלמא דלא יתחזי קלנא בשכינה. וכן גונין דקשת הוא חיזו סוטיפא קטירא בחריזו יקראי עלאה דלא לאסתכל לא.

ובין הארץ חמאת להאי קשט קיימא קדיישא, אתקיעמת בקיומה. ועל דא

שאמרנו שאלות שלשות הגונים ואחד שנכלהו בינויהם כלם סוד אחד, ובתווך הענן עולה להראות. (חזקאל א) וממעל לרקיע אשר על ראשם כמראה אבן ספריר - זהה אבן השთיה שהיא נקודה אחת של כל העולם ועומדת עליה קדש הקדשים. ומה? עליה קדש הקדשים. וממי? הפסא הקדוש העליזון שמןנה על ארבעה אלה דמותם כסא בארכעה עמודים, וזה תורה שבعل פה.

ועל דמות הפסא דמות כמראה אדם עלייו מלמעלה - וזה תורה שבכתב. מכאן שתורה שבכתב ישימו אותה על תורה שבעל פה, משום שהזה כסא לה. כמראה אדם, שהוא הדמות של יעקב שהוא יושב עלייה.

רבי יהודה קם ליללה אחד לעסוק בתורה בבחוץ הלילה באכסניה בעיר מחסיא, והיה שם בבית יהודי אחד שבא בשתי אמתות של מלבושים. פתח רבי יהודה ואמר, (בראשית כה) והאבן הזאת אשר שמתי מזבח יהיה בית אליהם - וזה אבן השתיה שהייתה שם נבנה בית המקדש.

גרום ראשו אותו יהודי ואמר לו, דבר זה איך אפשר? והרוי אבן השתיה טרם שנברא העולם היתה, וממנה נפל העולם, ואתה אמרת והאבן הזאת אשר שמתי מזבח, ממשמע שעקב שמתה שם אותה עכשו, שפטוב (שם) ויקח את האבן אשר שם מראשתיו? ועוד, שיעקב בבית אל היה, והאבן הזאת הייתה בירושלים.

רבי יהודה לא סובב ראשו אליו, פתח ואמר, (עמוס ז) הכוון לךראת אליהך ישראל, וחתוב (דברים כ) הפסת ושמע ישראל. דברי תורה

והיתה ברית בין אללים וגור. Hai דאמרון דאלין תלת גונין וחד דאתכליל בינויהו כלחו רוזא חדא. ובגו עננא סלקא לאתחזאה. (חזקאל א) וממעל לרקיע אשר על ראשם כמראה אבן ספריר. Hai היא אבן שתיה דאייה נקודה חדא דבל עולם. וכיימה עלה קדש הקדשים. ומאי היא, קרסיה קדישא עלאה דאייה ממנא על אלין ארבע דמות בפא בארכע סמכין, ודא הוא תורה שבעל פה.

ועל דמות הפסא דמות כמראה אדם עלייו מלמעלה. Da היא תורה שבכתב. מכאן שתורה שבכתב ישווין (דף בע'א) יטה על תורה שבכתב. בגין דהאי קרסיה לדא, כמראה אדם דאייה דיווקנא דיעקב דאייה יתיב עליה. רבי יהודה קם ליליא חד למלעדי באורייתא בפלגו ליליא בבי אושפיזא במתא מחסיא. והזה פמן בביתא חד יודאי דאתא בתורי קסירי דקוטפירה. פתח רבי יהודה ואמר (בראשית כה) והאבן הזאת אשר שמתי מזבח יהיה בית אליהם. Da היא אבן השתיה דמתמן אשתייל עלמא ועלה אהני כי מקדשא.

זקוף רישיה ההוא יודאי ואמר ליה Hai מלחה אייך אפשר, והא אבן השתיה עד לא אתברי עלמא הות ו邇ינה אשתייל עולם, ואת אמרת והאבן הזאת אשר שמתי מזבח. ממשמע דיעקב שיוי לה השטא דכתיב, (בראשית כד) ויקח את האבן אשר שם מראשוחיו. ותו דיעקב בבית אל היה והאי אבנא הות בירושלם.

רבי יהודה לא אסחר רישיה לגביה, פתח ואמר (עמוס ז) הכוון לךראת אליהך ישראל. וכתיב, (דברים כ) הפסת ושמע ישראל.